

Kamer der Volksvertegenwoordigers

Chambre des Représentants

18 JANUARI 1949.

18 JANVIER 1949.

WETSVOORSTEL

tot wijziging van artikel 11 der wet van 26 Februari 1947 het Statuut regelend van de Politieke Gevangenen en hun rechthebbenden, wat het recht op de bijkomende vergoedingen betreft.

PROPOSITION DE LOI

modifiant l'article 11 de la loi du 26 février 1947 organisant le Statut des Prisonniers politiques et de leurs ayants droit en ce qui concerne le droit aux allocations complémentaires.

VERSLAG

NAMENS DE COMMISSIE
VAN WEDEROPBOUW (1), UITGEBRACHT
DOOR DE HEER KIEBOOMS.

RAPPORT

FAIT, AU NOM DE LA
COMMISSION DE LA RECONSTRUCTION (1),
PAR M. KIEBOOMS.

MEVROUWEN, MIJNE HEREN.

MESDAMES, MESSIEURS,

Het bij de Kamer op 30 November 1948 door de heren Demoitelle, Hoyaux en Meunier ingediend wetsvoorstel betekent een aanzienlijke verbetering van artikel 11 van de wet van 26 Februari 1947 houdende regeling van het Statuut der Politieke Gevangenen en hun Rechthebbenden.

Bij dit voorstel, waarmede de Commissie eenparig haar instemming betuigd heeft worden de bezwaren uit de weg geruimd voortvloeiend uit de vermogenstoestand, waarop het recht op bijkomende vergoedingen, voorzien bij artikel 11, steunt.

Zoals er in de toelichting op het wetsvoorstel aan herinnerd wordt slaat deze vermogenstoestand niet op de inkomsten over een vaste periode, evenals zulks met de buitengewone vergoedingen het geval is maar wel op de inkomsten betrekking hebbend op het jaar, dat de uitkering van iedere tranche of van

La proposition de loi déposée à la Chambre le 30 novembre 1948 par MM. Demoitelle, Hoyaux et Meunier apporte déjà une amélioration sensible à l'article 11 de la loi du 26 février 1947, organisant le Statut des Prisonniers politiques et de leurs Ayants Droit.

Cette proposition, qui a rencontré l'accord unanime de la Commission, supprime les inconvénients créés par les conditions de fortune qui déterminent le droit aux allocations complémentaires prévu par le dit article 11.

Ainsi que le rappellent les développements de la proposition de loi, ces conditions de fortune ne sont pas basées sur les revenus d'une époque fixe comme il en est en matière d'indemnités exceptionnelles, mais sur les revenus de l'année précédant le paiement de chaque tranche ou du capital de l'allocation com-

(1) Samenstelling van de Commissie: de heer Brunfaut, voorzitter; de heren Challe, Charlotiaux, Dequae, De Thèye, Gaspar, Kiebooms, Mellaerts, Merget, Oblin, Porta, Supré. — de Fuisseaux, De Sweemer, Gruselin, Jacques, Lievens, Meunier (Marcel), Samyn, Vanbellemont. — Reul, Timmermans. — Lefebvre (René), Rey.

(1) Composition de la Commission: M. Brunfaut, président; MM. Challe, Charlotiaux, Dequae, De Thèye, Gaspar, Kiebooms, Mellaerts, Merget, Oblin, Porta, Supré. — de Fuisseaux, De Sweemer, Gruselin, Jacques, Lievens, Meunier (Marcel), Samyn, Vanbellemont. — Reul, Timmermans. — Lefebvre (René), Rey.

Zie:

40: Wetsvoorstel.

Votr:

40: Proposition de loi.

H.

het kapitaal der bijkomende vergoeding voorafgaat; dit wil zeggen op het belastingjaar 1947, wanneer deze in kapitaal, op de belastingjaren 1947 tot 1950 wanneer deze in tranches wordt uitbetaald.

Door deze handelwijze ontstaat er een grote achterstand bij de uitvoering, aangezien de op deze belastingjaren betrekking hebbende inkomsten slechts gekend zijn na het verstrijken van de termijnen.

Het voorstel zal er toe leiden deze bezwaren uit te schakelen, door te bepalen dat de voor de toekenning der bijkomende vergoeding in aanmerking komende inkomsten, evenals zulks bij de buitengewone vergoeding het geval is, op het jaar 1945 vastgesteld dienen te worden, ongeacht de wijze van uitbetaling : in hoofdsom of in driemaandelijke tranches.

De Commissie vond het evenwel billijk aan de in het wetsvoorstel voorziene beschikking terugwerkende kracht, ingaande op 16 Maart 1947, datum waarop de wet van 26 Februari 1947 in werking getreden is, te verlenen. Het zou immers niet opgaan alle begunstigten van het Statuut niet op gelijke voet te behandelen en toe te laten dat iemand, aan wie de bijkomende vergoeding, uit hoofde van zijn inkomsten over 1946, geweigerd zou geweest zijn, niet bij machte zou zijn om deze beslissing te laten herzien, indien zijn inkomsten over 1945 geen 150,000 frank bedroegen; in dit geval voorziet de Commissie dat de eindbeslissingen langs administratieve weg zullen herzien worden.

Andere bezwaren in verband met de toepassing van het Statuut van de Politieke Gevangenen en hun Rechthebbenden werden aan de Commissie ter kennis gebracht. Zo zijn er een groot aantal lieden, ten gunste van wie het niet mogelijk is een bevestigende uitspraak te doen inzake de ontvankelijkheid van hun dossier, aangezien dit te laat werd ingediend : zowat 3.000 aanvragen immers werden ingediend na 16 September 1947, datum waarop de bij artikel 34 van de wet voor het indienen der aanvragen voorziene termijn van zes maanden verstreken was; onder deze te laatkomers zijn er velen die zich op verontschuldigen beroepen, die niet als gevallen van overmacht in aanmerking kunnen genomen worden, maar evenwel toch van die aard zijn dat ze welwillend zouden mogen onderzocht worden.

Zulks is de reden waarom de Commissie het wetsvoorstel aanvult door de termijn voor de indiening der aanvragen te verlengen; deze termijn zal op 30 Juni 1949 verstrijken.

Ten slotte heeft de ervaring geleerd dat er grote moeilijkheden oprijzen inzake de interpretatie van § 4 van artikel 8 van voornoemde wet van 26 Februari 1947, waarbij aan de begunstigten van het Statuut een vergoeding voor gezinslast wordt toegekend.

De bewoordingen van bedoeld § 4 zijn niet duidelijk. Zo is er namelijk twijfel gerezen nopens wat men diende te verstaan onder kinderen die ten laste waren van de begunstigten van het Statuut op het ogenblik van hun aanhouding; eveneens waar het er

plémentaire, c'est-à-dire l'exercice fiscal 1947 lorsque celle-ci est octroyée en capital, les exercices 1947 à 1950 lorsqu'elle est payée par tranches.

Cette façon de procéder donne lieu à de grands retards d'exécution, les revenus relatifs à ces exercices fiscaux n'étant connus que lorsque les échéances sont déjà écoulées.

La proposition aura pour effet de remédier à ces inconvénients en stipulant que les revenus à prendre en considération pour l'octroi de l'allocation complémentaire seront fixés, comme c'est le cas pour l'allocation exceptionnelle, à ceux de 1945, quelles que soient les modalités de paiement : capital ou tranches trimestrielles.

La Commission a estimé toutefois équitable de donner à la disposition prévue par la proposition de loi un effet rétroactif au 16 mars 1947, date de l'entrée en vigueur de la loi du 26 février 1947 : il ne serait pas juste, en effet, de ne pas mettre tous les bénéficiaires du Statut sur pied d'égalité et de permettre qu'une personne, à laquelle l'allocation complémentaire aurait été refusée en raison de ses revenus en 1946, ne puisse voir cette décision révisée si ses revenus en 1945 n'atteignaient pas 150,000 francs; dans cette hypothèse, la Commission prévoit que les décisions définitives seront révisées par voie administrative.

D'autres inconvénients quant à l'application du Statut des Prisonniers politiques et de leurs Ayants Droit ont été signalés à la Commission : ainsi il y a un grand nombre de personnes en faveur desquelles il n'est pas possible d'émettre un avis affirmatif en ce qui concerne la recevabilité de leur dossier, celui-ci ayant été déposé trop tard; quelque 3,000 demandes, en effet, ont été introduites après le 16 septembre 1947, date à laquelle expirait le délai de 6 mois prévu par l'article 34 de la loi pour l'introduction des demandes; parmi ces retardataires, il en est de nombreux qui excipent d'excuses ne pouvant être considérées comme des cas de force majeure, mais qui pourtant méritent une attention bienveillante.

C'est pourquoi la Commission complète la proposition de loi en prorogeant le délai d'introduction des demandes; ce délai expirera le 30 juin 1949.

Enfin, l'expérience a révélé de grandes difficultés d'interprétation quant au § 4 de l'article 8 de la loi du 26 février 1947 précité, qui accorde aux bénéficiaires du Statut l'indemnité pour charge de famille.

Le texte de ce § 4 n'est pas clair : c'est ainsi notamment que des doutes se sont élevés sur ce qu'il y avait lieu d'entendre par enfants à charge des bénéficiaires du Statut au moment de leur arrestation; également sur le point de savoir à qui l'indemnité pour charge

om gaat te weten aan wie de vergoeding voor gezinslast dient uitbetaald wanneer de begunstigde overleden is.

De Regering had gemeend naar aanleiding hiervan een besluit aan de Regent te mogen voorleggen; de Raad van State was evenwel van oordeel dat dit ontwerp buiten de bevoegdheid van de uitvoerende macht viel en dat, ten einde moeilijkheden te voorkomen, een verklarende wet de voorkeur verdiende.

Vele met het Statuut begunstigde personen, inzonderheid weduwen met gezinslast, wachten op de uitvaardiging van deze verklarende wet; de Commissie stelt derhalve, ten einde aan dit vraagstuk spoedig de verbeide oplossing te kunnen geven, een beschikking voor waarbij de draagwijdte van artikel 8, § 4 wordt bepaald.

Wanneer men zowel de tekst van de betwiste beschikking als de hieraan voorafgaande parlementaire werkzaamheden nagaat, lijkt het onmogelijk er aan te twijfelen dat de wetgever door de vergoeding voor gezinslast toe te staan, feitelijk ofschoon op gunstiger voorwaarden, de kinderbijslagen, waartoe de kinderen, die de begunstigde op het ogenblik van zijn aanhouding ten laste had, aanleiding zouden hebben kunnen geven, heeft willen vervangen. De rechtspraak van de Commissie van Beroep voor Politieke gevangenen heeft zich bereids herhaaldelijk in die zin uitgesproken.

Dienvolgens zijn het de grondslagen zelf van het stelsel der wet van 4 Augustus 1930 inzake kinderbijslagen voor loontrekkende arbeiders die tot basis moeten dienen bij de vestiging van de rechten der belanghebbenden.

Zulks neemt natuurlijk niet weg dat het Statuut volledig van toepassing blijft daar waar het uitdrukkelijk afwijkt van genoemde wet van 4 Augustus 1930.

Zo blijft de vergoeding voor gezinslast verschuldigd voor *alle* kinderen ten laste van de met het Statuut begunstigten, onverschillig of deze zelfstandige werkers, loontrekkende arbeiders of personen zonder beroep geweest zijn; eveneens zal het tarief altijd dit zijn der kinderbijslagen aan loontrekkende arbeiders, dat van kracht was op 16 Maart 1947, datum waarop het Statuut in werking getreden is en ongeacht de datum der aanhouding; ten slotte is het enkel op het ogenblik der aanhouding van de met het Statuut begunstigde dat de voorwaarden, in hoofde der kinderen vereist, beoordeeld worden; dienvolgens blijft de vergoeding verschuldigd voor de ganse periode van de hechtenis welke ook de wijzigingen in ouderdom of in het bestaan mogen zijn, die zich, na de aanhouding, in de toestand der kinderen mochten voordoen.

In artikel 3 van onderhavig wetsvoorstel worden deze grondstellingen uitdrukkelijk naar voren gebracht.

In § 1 worden alle met het Statuut begunstigten met de loontrekkende arbeiders gelijkgesteld: de

de familie doit être payée lorsque le bénéficiaire est décédé.

Le Gouvernement avait cru pouvoir présenter à ce sujet un arrêté du Régent; le Conseil d'Etat fut d'avis toutefois que ce projet dépassait la compétence du pouvoir exécutif et que, pour éviter des difficultés, une loi interprétative serait préférable.

De multiples bénéficiaires du Statut, et spécialement des veuves ayant charge de famille, attendent cette loi interprétative; c'est pourquoi la Commission, afin d'arriver rapidement à la solution attendue de ce problème, propose une disposition fixant la portée de l'article 8, § 4.

Lorsqu'on examine et le texte de la disposition litigieuse et les travaux parlementaires préalables, il ne paraît pas douteux qu'en accordant l'indemnité pour charge de famille, le législateur a voulu, en réalité, bien que dans des conditions plus favorables, remplacer les allocations familiales auxquelles auraient pu donner lieu les enfants à charge du bénéficiaire au moment de son arrestation. La jurisprudence de la Commission d'Appel pour Prisonniers politiques s'est déjà, à plusieurs reprises, prononcée dans ce sens.

Dès lors, ce sont les principes mêmes du régime de la loi du 4 août 1930 en matière d'allocations familiales pour travailleurs salariés qui doivent servir à l'établissement des droits des intéressés.

Cela n'empêche évidemment pas que le Statut demeure entièrement d'application là où il déroge expressément à ladite loi du 4 août 1930.

C'est ainsi que l'indemnité pour charge de famille est due pour *tous* les enfants à charge des bénéficiaires du Statut, soit qu'ils aient été travailleurs indépendants ou salariés ou encore sans profession; de même le barème sera toujours celui des allocations familiales aux travailleurs salariés appliqué au 16 mars 1947, date de l'entrée en vigueur du Statut, et ce quelle que soit la date d'arrestation; enfin, c'est uniquement au moment de l'arrestation du bénéficiaire du Statut que s'apprécient les conditions exigées dans le chef des enfants: dès lors, l'indemnité reste due pour toute la période de captivité, quelles que soient les modifications d'âge ou d'existence qui interviendraient postérieurement à l'arrestation dans la situation des enfants.

L'article 3 de la présente proposition de loi dégage expressément ces principes:

Le § 1 assimile tous les bénéficiaires du Statut aux travailleurs salariés; les bénéficiaires seront censés

begunstigden zullen geacht worden alle voorwaarden te vervullen, die van de arbeiders geëist worden om de voordelen voorzien bij de wet van 4 Augustus 1930 inzake kinderbijslagen aan loontrekkende arbeiders te genieten.

Deze verduidelijking is noodzakelijk aangezien bij artikel 8, § 4 van het Statuut deze gelijkstelling, die door de wetgever nochtans ongetwijfeld gewild is, niet uitdrukkelijk voorzien wordt.

Bij § 2 wordt, verwijzend naar voornoemde wet van 4 Augustus 1930, bepaald welke kinderen recht geven op vergoeding voor gezinslast en welke voorwaarden op gebied van ouderdom of van lichamelijke ongeschiktheid zij dienen te vervullen; het zullen alle in artikelen 51 en 53 der wet van 4 Augustus 1930 opgesomde kinderen zijn: evenwel, overeenkomstig artikel 62 van dezelfde wet, zullen deze kinderen hetzij de ouderdom van 14 jaar, hetzij de ouderdom van 18 jaar, indien zij algemeen- of vakonderwijs volgden of gebonden waren door een leercontract, niet mogen overschreden hebben op het ogenblik der aanhouding van de begunstigde: integendeel, zoals voorzien bij artikel 63 van dezelfde wet, verdwijnt iedere grensleeftijd ten overstaan der kinderen die lichamelijk onbekwaam zijn enig beroep uit te oefenen.

Maken uitzondering op voornoemde beschikkingen van de wet van 4 Augustus 1930 de voorwaarden waarvan artikel 8, § 4 van het statuut afwijkt: aldus, het eerste lid van artikel 51, waarbij voorwaarden vereist worden eigen aan de loontrekkende arbeiders; het laatste lid van hetzelfde artikel waarbij het toekennen der kinderbijslagen geweigerd wordt aan de kinderen, die buiten het Koninkrijk worden opgevoed; de laatste twee leden van artikel 53, waarbij beoogd wordt de cumulatie van kinderbijslagen te verhinderen zijn ter zake niet passend vermits dit vraagstuk uitdrukkelijk opgelost wordt door artikel 8, § 4 van het statuut, waarbij het geboden is de kinderbijslagen die gedurende de periode van hechtenis eventueel zouden uitbetaald geworden zijn af te trekken van de vergoeding voor gezinslast.

Bij § 3 van hetzelfde artikel wordt, altijd door overeenkomst met de voorschriften van de wet van 4 Augustus 1930 en inzonderheid met haar artikelen 68 en 70, voorzien dat wanneer de met het Statuut begunstigde overleden is de vergoeding voor gezinslast in beginsel uitbetaald wordt aan de personen die het kind, dat ten laste van de overledene was op het ogenblik van zijn aanhouding, in feite hebben opgevoed en bij ontstentenis van deze personen aan de erfgerechtigden van de overledene.

Niet alleen wordt door deze beschikking de zin van het Statuut geëerbiedigd maar wordt tevens een compensatie voor hun offers toegekend aan de personen die, bij afwezigheid van de gevangene, zich het lot van zijn kinderen hebben aangetrokken, compensatie die soms de in de zin van artikel 19 van het Statuut rechthebbenden der begunstigden niet verdienen.

remplir toutes les conditions exigées des travailleurs pour bénéficier de la loi du 4 août 1930 en matière d'allocations familiales aux salariés.

Cette précision est nécessaire, l'article 8, § 4 du Statut ne prévoyant pas explicitement cette assimilation sans aucun doute voulue par le législateur.

Le § 2, par référence à la loi du 4 août 1930 précitée, indique quels sont les enfants donnant droit à l'indemnité pour charge de famille et les conditions d'âge ou d'incapacité physique auxquelles ils doivent répondre: ce seront tous les enfants énumérés aux articles 51 et 53 de la loi du 4 août 1930; toutefois, conformément à l'article 62 de la même loi, ces enfants ne pourront avoir dépassé, au moment de l'arrestation du bénéficiaire, soit l'âge de 14 ans, soit l'âge de 18 ans lorsqu'ils suivaient des cours d'enseignement général ou professionnel ou étaient liés par un contrat d'apprentissage; par contre, ainsi qu'il est stipulé à l'article 63 de la même loi, toute limite d'âge disparaît à l'égard des enfants incapables physiquement d'exercer une profession quelconque.

Sont exceptées des dispositions précitées de la loi du 4 août 1930 les conditions auxquelles déroge l'article 8, § 4, du Statut: tel, le premier alinéa de l'article 51 qui impose des conditions propres aux travailleurs salariés; le dernier alinéa du même article qui refuse les allocations familiales aux enfants élevés hors du Royaume; de même les deux derniers alinéas de l'article 53, visant à interdire le cumul d'allocations familiales, n'entrent pas en ligne de compte ici puisque cette question est explicitement résolue par l'article 8, § 4, du Statut qui oblige à déduire de l'indemnité pour charge de famille les allocations familiales éventuellement payées durant la période de détention.

Le § 3 du même article, toujours par analogie avec les règles de la loi du 4 août 1930 et notamment ses articles 68 et 70, dispose que lorsque le bénéficiaire du Statut est décédé, l'indemnité pour charge de famille sera payée en principe aux personnes qui, en fait, ont élevé les enfants dont le défunt avait la charge au moment de son arrestation et à défaut de semblables personnes, à la succession du défunt.

Cette disposition, outre qu'elle respecte l'esprit du Statut, accorde ainsi une compensation de leurs sacrifices aux personnes qui, en l'absence du prisonnier, se sont dévouées au sort de ses enfants, compensation que même parfois ne méritent pas les ayants droit des bénéficiaires au sens de l'article 19 du Statut.

Door een tweede lid van § 3 wordt de aanvraag ingediend door de rechthebbenden in de zin van artikel 19 van het Statuut voldoende verklaard voor de toekenning van de vergoeding voor gezinslast : deze beschikking is noodzakelijk om reden der verplichting een bij artikel 34 van voornoemd Statuut vereiste aanvraag in te dienen; het is inderdaad niet uitgesloten dat de personen die geroepen zijn om de vergoeding voor gezinslast te genieten niet dezelfde zouden zijn als de rechthebbenden in de zin van artikel 15 van het Statuut; de aanvraag van deze laatsten zal de toekenning van de vergoeding aan de personen, die op grond van het eerste lid van § 3 deze vergoeding moeten genieten, ambtshalve voor gevolg hebben.

Bij artikel 4 van het wetsvoorstel wordt tenslotte met terugwerkende kracht tot 16 Maart 1947 bepaald dat de vergoeding voor gezinslast toegekend wordt langs administratieve weg zonder tussenkoms van de bij artikelen 32 en 36 van het Statuut voorziene Aanvaardingscommissies of Commissies van Beroep.

Het geldt hier een met vorig artikel in nauw verband staande beschikking en die, afwijkend van artikel 32 van het Statuut, zich opdringt door de praktische onmogelijkheid waarin de Aanvaardingscommissies zich bevinden om het bestaan na te gaan van alle voorwaarden, die vereist zijn om de vergoeding voor gezinslast te genieten. De Aanvoordingscommissies hebben trouwens tot op heden nooit een onderzoek gedaan naar de echtheid van deze voorwaarden maar hebben zich ermede tevreden gesteld het recht op vergoeding te bevestigen, zich houdend aan de door het Statuut voorgeschreven modaliteiten : anders handelen zou lange en pijnlijk aangevoelde vertragingen in de toepassing van het Statuut veroorzaakt hebben : het is onontbeerlijk deze afwijking van de rechtspraak wettelijk te bekrachtigen door haar terugwerkende kracht tot 16 Maart 1947 te verlenen, datum waarop het Statuut in werking is getreden.

De Verslaggever,

L. KIEBOOMS.

De Voorzitter,

F. BRUNFAUT.

Un second alinéa du même § 3 déclare suffisante pour l'octroi de l'indemnité pour charge de famille, la demande introduite par les ayants droit au sens de l'article 19 du Statut; cette disposition est nécessaire en raison de l'obligation d'introduire une demande imposée par l'article 34 du dit Statut; il peut se faire, en effet, que les personnes appelées à bénéficier de l'indemnité pour charge de famille ne soient pas les mêmes que les ayants droit au sens de l'article 15 du Statut; la demande de ceux-ci entraînera d'office l'octroi de l'indemnité aux personnes devant en bénéficier en raison de l'alinéa premier du § 3.

Enfin, l'article 4 de la proposition de loi stipule, avec effet rétroactif au 16 mars 1947, que l'indemnité pour charge de famille est accordée par voie administrative sans l'intervention des Commissions d'Agréation ou d'Appel prévues aux articles 32 et 36 du Statut.

Il s'agit là d'une disposition en étroite corrélation avec l'article précédent et qui, dérogeant à l'article 32 du Statut, s'impose par suite de l'impossibilité pratique où se trouvent les Commissions d'Agréation de vérifier l'existence de toutes les conditions exigées pour bénéficier de l'indemnité pour charge de famille; pratiquement d'ailleurs, les Commissions d'Agréation n'ont jamais jusqu'à ce jour vérifié ces conditions, se bornant à affirmer le droit à l'indemnité selon les modalités prescrites par le Statut; agir autrement eût entraîné des retards considérables et pénibles dans l'application du Statut; il est indispensable de consacrer légalement cette dérogation jurisprudentielle en lui donnant effet rétroactif au 16 mars 1947, date de l'entrée en vigueur du Statut.

Le Rapporteur,

L. KIEBOOMS.

Le Président,

F. BRUNFAUT.

TEKST DOOR DE COMMISSIE AANGENOMEN.

Nieuwe titel :

WETSVOORSTEL

tot wijziging van de artikelen 11 en 34 van de wet van 26 Februari 1947, houdende regeling van het Statuut der Politieke Gevangenen en hun rechthebbenden en tot verklaring van artikel 8, § 4, van bedoelde wet.

Eerste artikel.

Lid 5 van artikel 11 van de wet van 26 Februari 1947 houdende regeling van het Statuut der Politieke Gevangenen en hun Rechthebbenden, wordt als volgt gewijzigd :

« De rechthebbenden op deze wet hebben recht op deze bijkomende vergoeding op voorwaarde dat hun netto-inkomsten van welke aard en van welke oorsprong ook, betrekking hebbend op het jaar 1945, 150,000 frank niet te boven gaan. De in aanmerking komende inkomsten, zijn deze voorzien bij artikel 8, § 1, 2°. Wanneer het bedrag van deze inkomsten 150,000 frank te boven gaat, maar beneden 250,000 frank blijft, wordt de toelage met een vijfde verminderd voor iedere tranche van 20,000 frank inkomsten, ieder gedeelte van 20,000 frank gerekend zijnde als een tranche. »

Onderhavige beschikking treedt in werking met terugwerkende kracht op 16 Maart 1947, datum waarop voornoemd Statuut in werking getreden is.

De vóór de bekendmaking van onderhavige wet genomen eindbeslissingen zullen langs administratieve weg, herzien worden zonder tussenkomst van de Aanvaardingscommissies of van de Commissies van Beroep voorzien bij artikelen 32 en 36 van bedoeld Statuut.

Art. 2.

De bij artikel 34 van de wet van 26 Februari 1947 vastgestelde termijn voorzien tot het indienen der aanvraag, wordt verlengd tot 30 Juni 1949.

De op grond van de wet van 26 Februari 1947 laattijdig ingediende aanvragen worden als tijdig ingediend aangezien en behoeven derhalve niet hernieuwd.

TEXTE ADOPTÉ PAR LA COMMISSION.

Nouvel intitulé :

PROPOSITION DE LOI

modifiant les articles 11 et 34 de la loi du 26 février 1947 organisant le Statut des Prisonniers politiques et de leurs ayants droit et interprétant l'article 8, § 4, de la même loi.

Article premier.

L'alinéa 5 de l'article 11 de la loi du 26 février 1947, organisant le Statut des Prisonniers politiques et de leurs Ayants Droit, est modifié comme suit :

« Les bénéficiaires de la présente loi auront droit à cette allocation complémentaire à condition que leurs revenus nets de toute nature et de toute origine afférents à l'année 1945 n'excèdent pas 150,000 francs. Les revenus à prendre en considération sont ceux prévus à l'article 8, § 1, 2°. Lorsque le montant de ces revenus dépasse 150,000 francs, mais non 250,000 francs, l'allocation est réduite d'un cinquième par tranche de 20,000 francs de revenus, toute fraction de 20,000 francs étant comptée pour une tranche. »

La présente disposition a effet rétroactif au 16 mars 1947, date de l'entrée en vigueur du Statut précité.

Les décisions définitives rendues avant la publication de la présente loi seront revisées par voie administrative sans l'intervention des Commissions d'Agréation ou d'Appel prévues aux articles 32 et 36 du même Statut.

Art. 2.

Le délai d'introduction des demandes fixé par l'article 34 de la loi du 26 février 1947 précitée est prorogé jusqu'au 30 juin 1949.

Les demandes introduites tardivement au regard de la loi du 26 février 1947 sont réputées valables et ne doivent donc pas être renouvelées.

Art. 3.

Onder verklaring van artikel 8, § 4 van voornoemde wet van 26 Februari 1947 :

§ 1. Voor de toepassing van het Statuut worden de begunstigten geacht al de voorwaarden te vervullen vereist van de loontrekkende arbeiders door de samengeschaalde teksten van de wet van 4 Augustus 1930 houdende veralgemening van de kinderbijslagen ten gunste van de loontrekkende arbeiders.

§ 2. Door kinderen ten laste dienen deze kinderen verstaan, die op het oogenblik van de aanhouding van de rechthebbende dezelfde voorwaarden vervullen als deze voorzien bij de artikelen 51, met uitzondering van diens eerste en laatste lid, 53, met uitzondering der twee laatste alinea's en 62 van de samengeschaalde teksten van voornoemde wet van 4 Augustus 1930; hetzelfde geldt voor de kinderen die de eerste voorwaarde vervullen voorzien bij artikel 63 van voornoemde samengeschaalde teksten en die uitsluitend of hoofdzakelijk ten laste waren van de met het Statuut begunstigde.

§ 3. Wanneer de met het Statuut begunstigde overleden is, wordt de vergoeding voor gezinslast uitbetaald aan hem die de kinderen ten laste van de overledene op het oogenblik van diens aanhouding, werkelijk heeft opgevoed, of bij ontstentenis van dergelijke persoon, aan de erfgerechtigden van de overledene.

Te dien opzichte volstaat de aanvraag door de rechthebbenden ingediend in de zin van artikel 19 van het Statuut en overeenkomstig artikel 34 van hetzelfde statuut, gewijzigd bij artikel 2 van onderhavige wet, om de toekenning toe te laten van de vergoeding voor gezinslast aan de bij het vorig lid bedoelde personen of erfgerechtigden.

Art. 4.

In afwijking van artikel 32 van het Statuut wordt de vergoeding voor gezinslast verleend langs administratieve weg zonder de tussenkomst van de Aanvaardings- of Beroepscommissies voorzien bij artikelen 32 en 36 van het Statuut.

Onderhavige bepaling heeft terugwerkende kracht op 16 Maart 1947, datum van inwerkingtreding van het Statuut.

Art. 3.

Par interprétation de l'article 8, § 4, de la loi du 26 février 1947 précitée :

§ 1. Pour l'application du Statut, les bénéficiaires sont censés remplir toutes les conditions exigées des travailleurs salariés par les textes coordonnés de la loi du 4 août 1930 portant généralisation des allocations familiales en faveur des travailleurs salariés.

§ 2. Par enfants à charge, il y a lieu d'entendre ceux qui, au moment de l'arrestation du bénéficiaire, se trouvaient dans les mêmes conditions que celles prévues par les articles 51, à l'exception de ses premier et dernier alinéas; 53, à l'exception des deux derniers alinéas, et 62 des textes coordonnés de la loi du 4 août 1930 précitée; il en est de même des enfants répondant à la première des conditions prévues par l'article 63 des textes coordonnés précités et qui se trouvaient exclusivement ou principalement à charge du bénéficiaire du Statut.

§ 3. Lorsque le bénéficiaire du Statut est décédé, l'indemnité pour charge de famille est payée à la personne qui, en fait, a élevé les enfants dont le défunt avait la charge au moment de son arrestation, soit, à défaut de semblable personne, à la succession du défunt.

A cet égard, la demande introduite par les ayants droit au sens de l'article 19 du Statut, conformément à l'article 34 du même Statut modifié par l'article 2 de la présente loi, suffit pour permettre l'octroi de l'indemnité pour charge de famille aux personnes ou à la succession visées à l'alinéa précédent.

Art. 4.

Par dérogation à l'article 32 du Statut, l'indemnité pour charge de famille est accordée par voie administrative sans l'intervention des Commissions d'Agréation ou d'Appel prévues aux articles 32 et 36 du Statut.

La présente disposition a effet rétroactif au 16 mars 1947, date d'entrée en vigueur du Statut.